

ישראל בקורס ריינג'רים

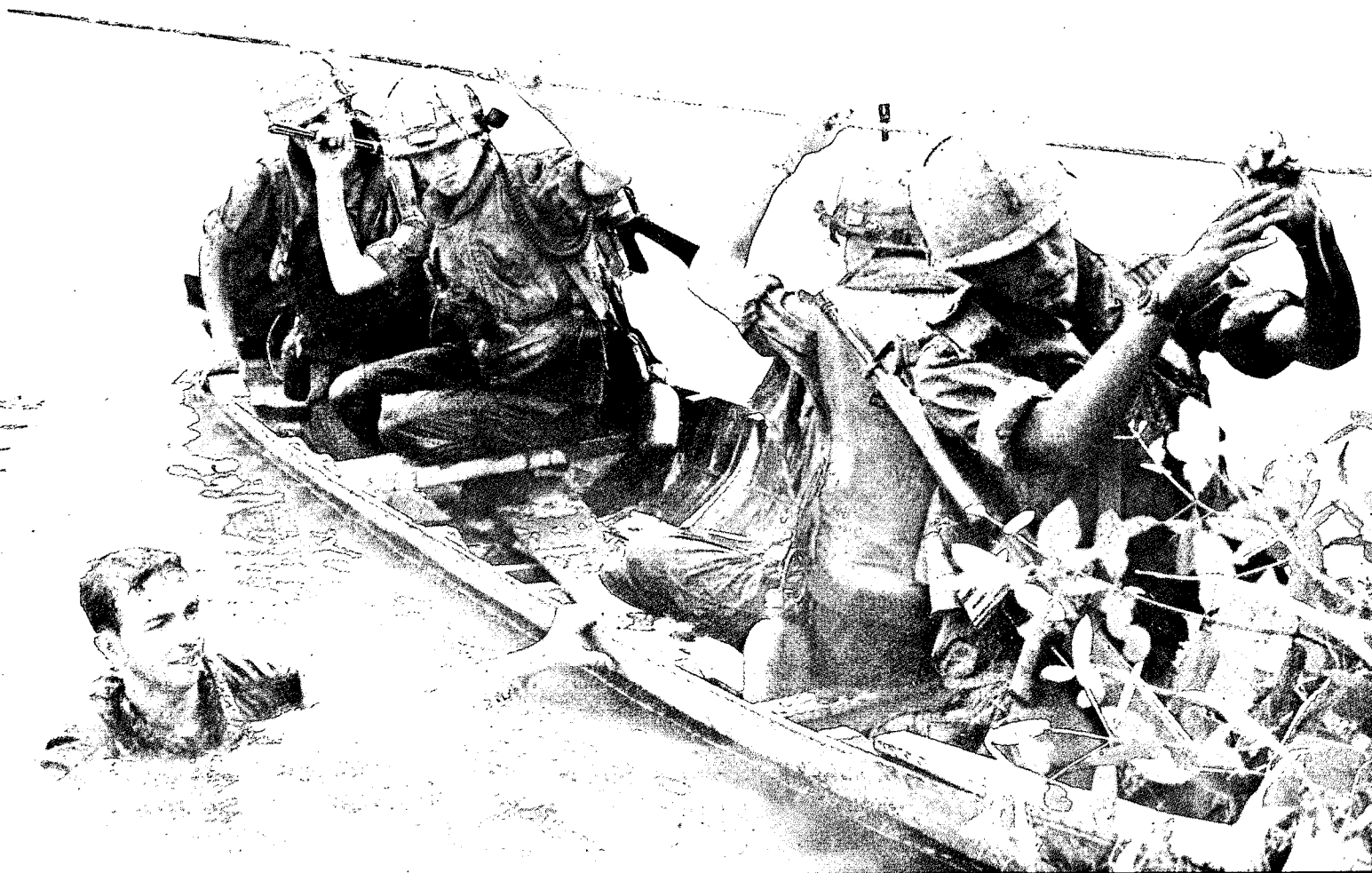
רס"נ רן

מטוס ה-D.C.9 הנמך טוס לקראת נחיתתו בשדה-התעופה של קולומבוס, ג'ורג'יה. מבעד לחלונותיו נראה מכל עבר נוף ירוק פראי של יערות-עד. חבטה קלה, ריצה לאורך המסלול, ואחת התקופות היפות והקשות בחיי החלה.

סגן גבה-קומה במדי-זית כהים — ענוך אותות ותגים על חזהו בכמות שאנו איננו מורגלים בה — עמד ליד אולם הנוסעים. מבט של אכזבה ניבע מעיניו, לאחר שסקר את עשרת הנוסעים הנוספים שירדו אתי מהמטוס; נראה שציפה לאדם במדים. ניגשתי אליו. מילים אחדות וחיוך, ומצאנו עצמנו במכונית-פורד מהודרת הדוהרת לפורט-בנינג — בסיס הצבא הגדול בג'ורג'יה-הדרומית. עיני, עיני צבר שבפעם הראשונה דורכות רגליו על אדמת אמריקה, בלעו כל עצם שנקלע להן בדרך.

בכניסה למחנה — שער רגיל, לידו ש.ג.; כמו אצלנו, אולם מקושט יותר והדור. מאוחר יותר הסתבר לי, שכל אותם אותות אינם מסמלים בהכרח קרבות ומעשים מופלאים, אלא תקופות-שירות במקומות שונים בעולם, שחלק מהן עברו ללא כל אירוע קרבי.

פורט-בנינג. הכל נראה גדול לעין הישראלי: רחובות רחבים, מכוניות הדורות, בנייני ענק, מגרשי אימונים שקשה לראות

את סופם. קשה להאמין שזהו בסיס צבאי; גודלו כגודל העיר חולון שחוברו לה עוד רחובות אחדים מבתיים השכנה. מספר טפסים שגרתיים, הסבר קצר ו... נעזבתי לנפשי למשך חמשת הימים הבאים. „התאקלמות“ — כך הם מכנים זאת. ניתן לי חדר נוח תמורת דולר ליום, חוברות לעלעל בהן, זימון למבדקים רפואיים, יומיים לאחר מכן. הניסיון לימד את הגורמים הממונים כי עדיף, שכל משתלם הבא מארץ זרה יחיה מספר ימים באפס-מעשה בבסיס עצמו, כדי שיספוג את האווירה. ואכן ימי נופש אלה היו דבר בעתו.

חמשת הימים עברו ביעף; ביליתי את זמני בהעלאת הכושר בריצה (לקח שהפיקו חברים שהיו בקורס זה לפני) ובבדיקה הרפואית המדוקדקת ביותר שעברתי מעודי. ניצלתי את הזמן הפנוי גם לטיולים במקום. ביום הרביעי הצטרפו אלי שני סמלים בריטים ושני קנדים — ארבעה חיילים מקצועיים, שהיה מה ללמוד מהם.

וכך יושבים חמישה חיילים — זרים זה לזה בארץ זרה להם — באוטובוס צבאי ירקרק בבוקר גשום של חודש פברואר. שלטים צהובים בצדי הדרך, שכתובה עליהם המילה RANGER, מצביעים על הדרך לביתם בחודשיים הבאים.

ההתחלה היתה מהממת — ככל שחשבתי על כך לא יכולתי לשער התחלה הולמת יותר לתקופה זו: עוד קול צחוקו של הנהג הכושי מצלצל באוזנינו נפתחת דלת האוטובוס בנקישה וסמל גבוה וקשוח קידם את פנינו; ניתנה לנו דקה להסיר את סימני הדרגה מעלינו ודקה נוספת לעמוד על הכביש עם כל חפצינו. עד מהרה מצאנו עצמנו רצים בגשם במורד הרחוב, כשכל חפצינו עמנו. לאחר מספר דקות נתברר לנו שאנו מקיפים את גוש הבניינים שהיה את המחנה ומדי סיבוב הצטרפו אלינו מספר אנשים נוספים, עמוסים כמונו במוזודותיהם; וכל זה להנאתו של הסמל, שעמד תחת גגון קטן ועישן בנחת סיגרית. לאחר כמה סיבובים נוספים הוכנסנו לאולם רחב-ידיים, שנמצאו בו שאר „הטירונים“. ההסבר היה ארוך ומפורט; נאמר לנו, כי מהיום מעמדנו הוא של „תת-חייל“ ויהא עלינו לעמוד קשה עד שנזכה בתואר „ריינג'ר“. הערב רד, אך לארוחה כלשהי לא זכינו אותו יום. תרועת החצוצרה בישרה את שעת השינה. וכך, בבטן ריקה, עבר עלינו הלילה הראשון במחנה.

השעה היתה שלוש לפנות בוקר כאשר אור מסנוור הציף את חדרינו הארוכים. עודנו מרעידים מצינת הלילה, עלינו על אוטובוס שהובילנו למבחני הכניסה. ועל ארוחה לא דובר עדיין... מבטיהם המורעבים של שכני הבהירו לי, שגם להם מציק הדבר. לאחר נסיעה קצרה הגענו למגרש גדול, חולקנו לקבוצות ומבחני הכניסה החלו.

המבחנים היו שונים ומגוונים: יידי רימונים בחבית ממרחק 40 מטרים, הליכה על כלונסאות-עץ וחיליה למרחק 50 מטרים תוך פחות משתי דקות. ריצת מיל, עם חגור מלא, סיימה את השלב „הקרקעי“ של המבחנים.

בשלב הבא כונסנו באולם ובו בריכה. עד מהרה הוברר לנו טיבו של המבחן: סמל גבה-קומה קרא לי, קשר את עיני, הליבש עלי חגור ותרימיל מלא אבנים, תלה על כתפי רובה M-16 ואמר „לך“. הלכתי, יד אדם הדריכה אותי וידי המושטת קדימה נתקלה בסולם — „טפס“. הבנתי שמישהו מעוניין שאפול מהמקפצה למים והחלטתי לא לאכזבו; טיפסתי לגובה של ארבעה מטרים, התחלתי ללכת על הקרש הצר של

המקפצה ומייד מצאתי עצמי במים, מנסה להרים את ראשי מעל למים; „שחה“ צעק הסמל. הגעתי לסוף הבריכה, יד הושטה לי, טפיחה על הכתף — „טוב מאוד, החוצה“. אחר-הצהריים כינסו אותנו פעם נוספת באולם. עתה, לאחר ארוחת-צהריים דשנה, היה המבט של כולנו נינוח יותר. מתוך 200 מועמדים נותרו כ-100 בלבד. שני הבריטים ושני הקנדים שפגשתי ביום בואי היו ביניהם.

עד שעות הערב קיבלנו את הציוד הרב: רובה M-16 האוטומטי, החגור — הדומה לשלנו — ועוד עשרות פריטים שונים, שנועדו להגן עלינו מהקור ולהוסיף משקל לכתפינו. בשבוע הראשון היה לוח-הזמנים שלנו זהה כמעט בכל יום: השכמה בשעה ארבע, ריצה (מיל אחד ביום הראשון; חמישה מיל ביום החמישי), אימוני קרב-מגע בבוקר עד הבריכים, כשעיקר מלחמתנו היא לא להחליק, טופוגרפיה על מפות מוכרות של 1:50,000, שיעורי מצפן פריזמטי (השונה משלנו אך ספק אם טוב כמוהו) ואימון ארטילריה (שבו ניתן לכל אחד מאתנו לטווח תותחים; ירינו באימון אחד כ-100 פגזים). אלמלא לוח-הזמנים הגדוש ומיעוט השינה בלילה לא היה זה שבוע קשה במיוחד.

עם תחילתו של השבוע השני עברנו לבסיס סמוך, שנקרא „מחנה דרבי“. בניגוד לקודמו היו בו מספר מבנים בלבד. ששימשו מגורים לסגל; עלינו הוטל להתמקם בחורשת-אורנים סמוכה. לא הותר לנו להקים אוהלים, „בגלל תצפיות אויב“. ניצלנו, אמנם, את האוהלים שלנו לכיסוי הציוד, כדי להגן עליו מהגשם הבלתי-פוסק. במחנה זה עסקנו בפרשת „סורויל“ היא „תורת הקיום“. נערכה לנו הצגה, שבמרכזה הודגמה הריגת תרנגולת, ארגב ונחש בעשר אצבעות ובשניים בלבד. מדי פעם נקראו חניכים להדגים קטילת נחש.

לקראת סוף השבוע השני התחלנו להתכונן ליעוד העיקרי של הקורס — שיטת הקרב, הידועה בשם „הפטרול“. תחילה פעלנו במסגרת כיתה, שמנתה כ-10 אנשים; כל אחד קיבל תפקיד: מפקד, נווט מאבטח, קשר, מקלען M-60 הכבד, רמן M-79 ומספר בעלי תפקידים „חופשיים“; בעיקרון אין שוני רב בין התורה הנהוגת בצה"ל לבין התפיסה שלמדנו כאן; השוני נובע מתנועה ביערות עבותים, כאשר מרחק של שני מטרים בין אדם לחברו עלול לגרום לנזק כבוח.

לאחר לימוד ראשוני היינו מוכנים לצאת לפטרול הראשון שלנו, שנמשך 3 ימים בלבד. בכיתה שהשתייכתי אליה נמצאו אנשים מכל החילות בצבא ארה"ב. הכיתה התחלקה לזוגות ואסור היה להיפרד מבן-הזוג, ולוא גם לרגע קל (אף לא הליכה לשירותים או לשק"ם).

בלילה קר התחלנו לנוע לעבר משימתנו הראשונה: מפגש עם „סוכן“ בנקודה מסוימת ביער; קבלת פרטים ממנו על יעד אויב ותקיפת אותו יעד בו בלילה. עיקר הבעיה היתה בניווט המדויק כדי למצוא את ה„סוכן“. שיטת הניווט היתה שיטת הצעדים הכפולים והליכה לפי מצפן; זאת כיוון שלא היתה כל נקודת אחיזה באותו ג'ונגל. עם בוקר, לאחר ביצוע המשימה, שכבנו בתצפית על גשר; תפקידנו היה לדווח על התנועה בו. לאחר שמילאנו שתי משימות נוספות הסתיים „הפטרול“ הראשון בהצלחה.

שתי חוויות זכורות לי מפטרול זה: האחת — הגשם שירד ללא הפסק במשך שלושת ימי הפטרול; והאחרת — בחינת כושרם

לקרקע. עלינו על מטוס הרקולס C-130 וכאן נתקלתי בשוני נוסף, לעומת הנהוג בצה"ל: אין מדריכי-צניחה; המ"מ וסמל המחלקה הם הבודקים את חגירת המצנח ואת שאר הציוד. פנינו עתה לפלורידה החמה. לאחר טיסה שנמשכה כ-70 דקות נפתחו הדלתות והמ"מ שאג פקודה. קמנו על רגלינו; לשאגה נוספת של המ"מ חיבר כל צנחן את וו הפתיחה שלו לכבל העובר בתקרת המטוס. אור אדום, ירוק, והתחלנו לרוץ לעבר הדלת.

תוך כדי הירידה לקרקע חדרה למוחי ההכרה, שסוף-סוף, לאחר חודש של קור ורטיבות, נזכה לחום ולאור-שמש. מבט מהיר סביב הבחיר לי שחלק זה של פלורידה דומה דמיון מפתיע למקומות מסוימים בארץ: אותם שדות צהובים בעונה זו של השנה ואותו נוף שטוח וישר.

לאחר הנחיתה התרכזנו והתחלנו לנוע בצורה מאובטחת כדי למצוא את „כוחות הגרילה". לאחר ההיתקלות והקרב עם „אנשי הגרילה" הגענו לבסיס בפלורידה.

הבסיס בפלורידה שוכן בשדה-תעופה ענק, כשעל מסלוליו מטוסים רבים ושונים. תכנית האימונים בפלורידה כללה תרגילי לים משולבים חי"ר-ים וחי"ר-אוויר, פטרוולים בביצות וצליחת מכשולי-מים. ביומיים הבאים עסקנו בצליחת „הנהר הצהוב" בסירות גומי; הסירות דומות לאלו המוכרות לנו בצה"ל, אך קצרות יותר. ביום השני נערך תרגיל מסכם בחתירה; לראשונה הבנתי מה קשה החתירה במשך ארבע שעות בנהר גדול וגועש (רוחבו פי חמישה מנהר הירדן); לפתע מתברר שהשיטה היחידה היא כוח ומהירות; שכן אנשי הסירה שתגיע אחרונה יעמיסו את הסירות על הרכב שיחזירן למחנה.

של האנשים לעמוד ב„תנאים קשים" (היה עלינו להסתפק במנת-קיום אחת ליום — וכך היינו תמיד רעבים). כתום הפטרוול חזרנו לחורשה הלחה במחנה דרבי ועתה הרגשנו שם כבבית. לאחר תנומה חטופה של שלוש שעות התעוררנו בעיצומה של התקפת גזים. מחוללי ההתקפה היו מספר מדריכי-כים, שידו לעברנו כ-10 רימוני-גז מדמיע. היה זה ודאי מחזה עגום: 80 חיילים (מספרנו פחת בינתיים) מקיאים את מעט האוכל שאכלו בימים האחרונים ומתאמצים לשאוף טיפת אויר נקי מבעד לענני הגז.

הפטרוול הבא נמשך כשבוע ושולבו בו מספר מסוקי ציינוק ומשימות של פשיטה ותקיפה. לאחר שלושה וחצי שבועות חזרנו לבסיס וזכינו לחופשה בת שש שעות בעיר הסמוכה. היתה זו החופשה הראשונה שקיבלנו, שכן בצבא האמריקני נוהגים להתאמן גם בימי המנוחה.

לאחר שנסתיימה חופשה קצרה זו עברנו לדולוגנה, בסיס אימונים בצפון-ג'ורג'יה. שם אמורים היינו להתאמן בפטרוולים ארוכי-טווח ובטיפוס מצוקים.

טיפוס מצוקים זוכה לתשומת-לב רבה בקורס הריינג'רים. לא עבר זמן רב ומצאנו עצמנו תלויים על בלימה במרומי המצוקים, כמעט כאותם זבובים הנצמדים לתיקרה. לעת הזאת פחת מספרנו ל-70 לערך, כי רבים נשרו מהקורס בזמן מבחני טיפוס-המצור-קים. התאמנו בטיפוס ביום ובלילה, ובתרגיל הסיכום אף נענו בלילה במסלול-מכשולים על שפת מצוק מאיים.

כאן גם המשכנו בתורת הפטרוול ארוך-הטווח. המדריכים היו מעירים את האנשים בשעות הקטנות של הלילה, לקול נפץ ויריות; היו מורידים פקודות ועם שחר היינו עולים על המסוקים או על הרכב ויוצאים לשבוע או יותר לשהיה בשטח. מזון דל (מנת-קרב אחת ליום) היה מנת חלקנו כל משך האימונים. מדי ערב הובא מזוננו ליום המחרת — בהצנחה, במסוק או ברכב. תחושת הרעב ליוותה אותנו תמיד ורק הסיגריות, שהור-שינו לעשן ללא הגבלה, הקלו על הריקנות בבטן. בתקופה זו למדתי לדעת מה משמעותם של עוצמה צבאית ושל אמצעים בלתי-מוגבלים. שוו בנפשכם תרגיל פלוגתי, שמשתתפים בו 20 מסוקי פֶּל, ושני מסוקים נוספים לפיזור עשן בשטח-הנחיתה. מושג הֶסֶכּב אינו קיים כאן; טבלות ההיטס מכילות שורה אחת בלבד — הכוח מוטס מנקודה לנקודה ובמהירות רבה. ריבוי זה של אמצעים מקל על המפקד ומאפשר לו להתרכז בנושא הטקטי של המשימה.

שוב הגענו לפורט-בנינג, לחופשה השניה והאחרונה בקורס. כתום החופשה התחלנו להתכונן לפרק המסכם — והקשה ביותר — של הקורס, שיתקיים בפלורידה.

רוכזנו באולם ההרצאות והוצג לפנינו סגל הפיקוד אשר יקבל את פנינו בפלורידה. אגב, סגל המדריכים שונה בכל מחנה; היה זה, על-כן, הצוות הרביעי אשר הדריך אותנו בקורס. גם צוות זה, כקודמיו, היה „מקצועי" מאוד ושלט בחומר בצורה יסודית.

הורדה פקודה; הוזכרו בה חוליות-גרילה הנמצאות בשטח ואשר עלינו למצאן ולחסלן. בשלב זה התחלנו לפעול במסגרות מחלקתיות (היינו עתה 60 איש, בשתי מחלקות).

נלקחנו לשדה-התעופה הגדול שבפורט-בנינג, שם חגרנו את המצנחים ואת החגור האישי. שלא כמו בצה"ל החגור אינו נמצא בשק-חזה אלא קשור לרגלו של הצנחן וכך הוא מגיע אתו

נקשרנו אליה, וכאווזים בשורה נגררנו למרחק 3 קילומטר מהחוף. עדיין לא ידענו איזו משימה מצפה לנו. הועלנו על משחתת של הצי, שם התקיימה קבוצת-פקודות חפוזה; כעבור 10 שעות נחתנו באחד מחופי-הרחצה המפורסמים של פלורידה, שהיו באותה שעה ריקים מאדם (ואין תימה — השעה היתה 0200). רושם עז עשתה החתירה מהמשחתת אל החוף, כשסירור-תינו מוקפות כרישים.

גם יעד זה, כקודמיו, נכבש. כאן התנסינו בתנועה הקשה בחולות ובקשיי ניווט בשטח חסר כל נקודות-ציון בולטות. כתום המשי-מה העמסנו את הסירות על גבנו והלכנו כ-3 ק"מ באותו שטח קשה, בדרכנו לשדה-תעופה אחר שנמצא בסמוך.

חמישה ימים חלפו מאז יצאנו מהבסיס, והפעילות הרצופה החלה לתת אותותיה באנשים. ארבעה התמוטטו ופוננו, והרעב היה כבד.

אמנם השיעורים ב"תורת-הקיום" הועילו לנו; אוכלים היינו צדפות חיות לארוחת-הבוקר.

משהגענו לשדה-התעופה יצאנו לתרגיל האחרון במסגרת מסע המשימות. צנחנו ממטוסי C-123 והתארגנו — הפעם במסגרת פלוגתית. בתרגיל סיום זה התנסינו בתנועה בביצות: במשך יומיים נענו בשטחי ביצות, כשאנו מבוססים בהן עד מותנינו ולפרקים — עד צוואר. התנועה בביצות אטית — כ-800 מטר לשעה; כאשר כוח גדול נע בביצות נעשית התנועה מסורבלת וקולנית. הפעם נבחר לתקיפה, "כפר ויאט-נאמי". הצבא האמריקני בנה לצורך זה העתק מדויק של כפר אופייני בוואט-נאם. הוא כולל רחוב ראשי וכ-20 בבתות-קש וחימר משני עבריו; כל הכפר כולו מרושת בתעלות תת-קרקעיות. התקיפה החלה בזחילה מייגעת של כ-400 מטרים; הפלוגה נעה בשורה חזיתית בהשאירה כוח רתק חזק באחד מקצות הכפר; כאשר התגלגלו פרצנו לתוכו במהירות וסיהרנו את הבתים. גם כאן היה ביום, "האויב" משכנע מאוד; ואמנם פעולה בתנאים הדומים לתנאי קרב מחייבת פתרון בעיות, העשויות להתעורר בקרב אמיתי.

למחרת נפרדנו מפלורידה. ערב לפני-כן נערכה מסיבת-סיום זוטא, בה נוכחתי לדעת, שמלחמות ישראל בחמש השנים האחרונות מעוררות עניין רב בחוגי הצבא בארה"ב. מסדר הסיום היה נאה וצבאי. תג הריינג'ר, שנקנה בעמל רב, נענד על כתפינו; עוד לחיצת-ידו של לויטננט-קולונל מה-ריינג'רס, וחזרה הביתה.

הניתן ליישם את השיטות הנהוגות בצבא האמריקני בתנאי הארץ? כל צורת-קרב וכל טקטיקה חייבת להיות מותאמת, והרי אויבינו שונים בתכלית מהאויבים הצפויים לצבא האמריקני. גם זירות-הלחימה הצפויות לצבא ארה"ב שונות משלנו. לנו, למשל, אין צורך להתאמן בלחימה בביצות ובג'ונגלים. שוני נוסף הוא כמות האמצעים. תפיסתו של הצבא האמריקני, כצבא עשיר באמצעים, שונה משלנו וממילא שונות גם שיטות לחימתו.

ניתן, איפוא, לסכם כי ערכו של קורס הריינג'רס לגבינו הוא בעיקר בתרומתו לחישול הפיסי והנפשי של הלוחם.

חציית המים — משום מה אין בה הדגשה על נושא הביטחון. צליחת נהר נעשית על-ידי חבל וטבעת, "סנפלינג", ללא כל חגורת-הצלה, כנהוג אצלנו. כל מי שאינו יודע לשחות היטב, "מוצמד" לאדם שיודע לשחות וכך מגיעים השניים לגדה החרו-קה. תורה בפני עצמה היא הוצאת החבל מעל פני המים ללא הרטבתו (חבל פלסטי רטוב שוקל פי 2.5 מחבל יבש). נוסף על אימונים אלה חתרנו גם בים הפתוח — במפרץ מקסיקו. המשימה הבאה, והאחרונה, היתה, "מסע המשימות" שנמשך 12 ימים.

המשימה הראשונה, במסגרת מסע-משימות זה, היתה גילוי כוחות-אויב בשטח והפעם — במחנות קבע. תוכנה צניחת-לילה שלא יצאה-לפועל מחמת מזג-האוויר. התחלנו, איפוא, לנוע במשאיות, "שלל" לעבר קוי האויב; בעשרת הקילומטרים האחרונים הלכנו ברגל. לבסוף פשטנו על חניון אוהלים ועירים של "האויב". "האויב" הוצג בצורה משכנעת מאוד. נשקו, בגדיו וציודו היו סיניים-רוסיים; היית יכול, "לירות" באדם ו, "להרוג" אותו; וזה היה שוכב על הקרקע משך שעה ארוכה ללא תנועה.

הפשיטה הבאה שלנו היתה על בסיס-גרילה על שפת נהר. שעת ה-, "ש" היתה בסביבות 0300; היתה זו ראשיתו של מירוץ עם הזמן, שנסתיים כשבוע וחצי לאחר-מכן. שעות מספר לאחר שסיימנו לתקוף את הבסיס הימי נצטינו לנוע לפי-הנהר, לכיוון בו הוא נשפך לים, ולהיות בכוננות להמשך המשימה. "מצאנו" שם סירות גומי, שבאופן, "מפתיע" הספיקו לכל הפלוגה, והתחלנו לשוט לעבר הים. לאחר חתירה מאומצת שנמשכה 5 שעות הגענו לשפך הנהר; שם המתינה לנו נחתת.